

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/278/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111206357
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5111206357.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej, sudcov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Františka Potockého, v právnej veci navrhovateľa: CETELEM Slovensko, a.s., so sídlom Bratislava, Panenská č. 7, IČO: 35 807 783, zastúpený spoločnosťou HMG & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefanovičova č. 12, IČO: 35 885 459, proti odporcovi: Y. J., nar. XX.X.XXXX, bytom B., C. č. XXX/XX, o zaplatenie 681,73 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/137/2011-164 zo dňa 21. februára 2012, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol podľa príslušných ustanovení zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) a Občianskeho zákonníka návrh na zaplatenie žalovanej sumy. Zároveň týmto rozsudkom podľa § 153 ods. 4 O.s.p. určil, že zmluvná podmienka v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru v časti C/ Úverová karta, ktorou spotrebiteľ bez aktívneho prejavu vôle len podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere na kúpu veci žiada aj o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytnutie úverového rámca a vydanie platobnej karty na jeho meno, je neprijateľná. Odporcovi náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal, pretože si ju neuplatnil.

V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 23.4.2005 navrhovateľ poskytol odporcovi spotrebiteľský úver vo výške 9.891,- Sk na financovanie obstarania kosačky. Zaplatenie tohto úveru nebolo predmetom tohto konania. Navrhovateľ svoj nárok odvíjal od ustanovení časti C/ uvedenej zmluvy, kde sa uvádza: „Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s., zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový rámec vo výške 20.000,- Sk a vydala úverovú kartu na moje meno. Beriem na vedomie, že moja žiadosť o vydanie úverovej karty bude posudzovaná na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru a priebehu jeho splácania, a že v prípade, že po zhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže CETELEM SLOVENSKO a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na ním stanovenú nižšie výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5% mne poskytnutého aktuálneho úverového rámca. Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci a spôsob splácania je zhodný so zvolenou možnosťou v časti D/. Aktuálna výška poplatku za výpis z úverového účtu je stanovená v sadzobníku poplatkov CETELEM SLOVENSKO a.s.“ Podľa tvrdení navrhovateľa, právny vzťah medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom ako

dlužníkom mal vzniknúť práve na základe uvedenej „žiadosti“, podľa ktorej poskytol navrhovateľ odporcovi kontokorentný úver, ktorý čerpal prostredníctvom platobnej karty. Nakoľko žiadosť o nový produkt bola formulovaná v zmluve, ktorá sa uzatvárala na obstaranie iného produktu, teda poskytnutie úveru na kúpu veci, súd sa zaoberal ďalej legitímnosťou, resp. prijateľnosťou tejto zmluvnej podmienky, ako aj tým, či takýto úkon mohol spôsobiť vznik zamýšľaného právneho úkonu.

Prvostupňový súd vyjadril názor, že uvedeným zmluvným ustanovením spotrebiteľovi, ktorý žiadal o poskytnutie spotrebiteľského úveru na obstaranie kúpy tovaru, bolo vnútené aj poskytnutie kontokorentného úveru, o ktorý nežiadal a nemal možnosť vylúčiť žiadosť o jeho poskytnutie (obdobne ako napr. pri vylúčení poistenia úveru v časti D zmluvy), pričom prípadný kontokorentný úver, o ktorý mal žiadať v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru, nebol špecifikovaný podľa § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda odporcovi ako spotrebiteľovi bol vnútený produkt - úver, o ktorý nežiadal, nemal o podmienkach poskytnutia úveru zodpovedajúce informácie, najmä mu nebol predložený taký návrh, ktorý by obsahoval základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere s uvedením všetkých podmienok poskytnutia úveru. Nemožno ani odhliadnuť od skutočnosti, že nemal ako vylúčiť svoje zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca a vydanie platobnej karty. Súdom skúmaná predtlačená žiadosť kontextovo začlenená ako osobitné zmluvné ustanovenie v inej úverovej zmluve neobsahovala podstatné náležitosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Zmluvné ustanovenie - resp. zmluvná podmienka, ktorou automaticky podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere na obstaranie veci spotrebiteľ žiada aj o poskytnutie kontokorentného úveru, je v rozpore s § 6 ods. 1 druhá veta zák. č. 634/1992 Zb. Pokiaľ by spotrebiteľ nechcel žiadať o uzatvorenie zmluvy o poskytnutí kontokorentného úveru, nemohol by uzatvoriť zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože predtlačené ustanovenie zmluvy, ktorou sa žiada o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie kontokorentného úveru, nie je možné vylúčiť. Nie je pritom podstatné, či bude alebo nebude aj kontokorentný úver poskytnutý, nakoľko poskytnutie závisí výslovne od rozhodnutia veriteľa. Zároveň nie je ani podstatné či aj dôjde k čerpaniu kontokorentného úveru a následnému vzniku povinnosti splácať úver a s tým spojené úroky a poplatky a viazanosť zmluvných povinností spotrebiteľa na „prvé použitie karty“, pretože fakticky schválením „žiadosti“ a poskytnutím kreditnej karty je daný spotrebiteľovi k dispozícii úver (produkt, služba), o ktorý nežiadal. Popri tom spotrebiteľ aj pri malej nepozornosti ani nemusí mať vedomosť o tom, že o poskytnutie takéhoto úveru žiada, nemá ani prehľad o podmienkach poskytovania následného kontokorentného úveru, ktoré vôbec nie sú totožné s podmienkami úveru, o ktorý bezprostredne klient žiada (okrem zvolenej možnosti splácania) a môže sa o nich len domnievať. Preto, ak aj takýto spotrebiteľ použije platobnú kartu alebo začne čerpať úver, nemá prehľad o jeho povinnostiach, ktoré mu z takéhoto vzťahu môžu vyplývať. Samotná formulácia zmluvnej podmienky, ktorou sa v zmluve o poskytnutí jedného spotrebiteľského úveru vnúti aj poskytnutie iného úveru, nemá iné odôvodnenie ako snahu veriteľa zabezpečiť ďalšiu jeho obchodnú činnosť vnútením produktu, predstavuje výslovne zabezpečenie záujmov veriteľa - poskytovateľa služieb využívajúc neznalosť spotrebiteľa o podmienkach produktu, ale hlavne skutočnosť, že jednoduché poskytnutie ďalšieho úveru doručením platobnej karty samo osebe nabáda k jej použitiu. Možno konštatovať, že bez takéhoto vnútenia by klient - spotrebiteľ o takýto produkt neprejavil záujem.

Následne okresný súd aj pri vyslovení neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky konštatoval, že táto skutočnosť nemala vplyv na platnosť právneho vzťahu ňou založeného (§ 4 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.6.2006). V danom prípade sa jednalo o úver bezúročný a bez poplatkov. Navrhovateľ mohol požadovať od odporcu len vrátenie istiny, teda sumu 923,56 eur. Nakoľko odporca zaplatil navrhovateľovi sumu 1.111,93 eur, teda viac, ako si požičal, bolo nutné návrh na začatie konania zamietnuť.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že návrhu na začatie konania bude vyhovené. Uviedol, že úverová zmluva patrí medzi tzv. absolútne obchody, ktoré sa spravujú výlučne ustanoveniami Obchodného zákonníka. Pokiaľ predmetná zmluva obsahovala odkaz na ustanovenie § 43a Občianskeho zákonníka, išlo len o odkaz na všeobecné ustanovenia týkajúce sa uzavretia zmluvy, nakoľko samotný Obchodný zákonník obsahuje len niektoré ustanovenia upravujúce mechanizmus uzatvárania zmlúv. Súčasťou zmluvy boli aj všeobecné obchodné podmienky, ktoré boli súčasťou zmluvy a nakoľko boli uvedené spolu so zmluvou na jednom papieri, odporca sa s nimi mohol riadne oboznámiť. Odvolateľ poukázal na fakt, že úverová zmluva bola medzi účastníkmi uzavretá v čase, kedy Občiansky zákonník ustanovením § 52 ods. 1

definoval spotrebiteľské zmluvy, ku ktorým nebolo možné v zmysle definície zaradiť úverovú zmluvu. Ako podporný predpis bolo možné v danom prípade použiť len Zákon o spotrebiteľských úveroch a Občiansky zákonník len na vzťahy neupravené Obchodným zákonníkom. Odporca v zmluve požiadal o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, pričom táto jeho žiadosť bola akceptovaná. Odporca zreteľne prejavil vôľu byť viazaný danou zmluvou, nakoľko finančné prostriedky čerpal. Preto neobstoja úvahy okresného súdu o tom, že poskytnutie úveru bolo spotrebiteľovi vnútené, alebo že pri nepozornosti nemohol vedieť o tom, že žiada o úver. Odporca mal navyše k dispozícii tlačivo, ktorým mohol odmietnuť poskytnutie úverového rámca. Ďalej odvolateľ poukázal na znenie § 4 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré zakazuje, aby predávajúci viazal poskytnutie služby na poskytnutie ďalšej služby. Za viazanie predaja sa však nepovažuje, ak je daná služba poskytovaná aj samostatne, rovnako ako je tomu aj v prípade obchodných praktík navrhovateľa. Okresný súd v tomto smere nedostatočne skúmal okolnosti uzatvárania zmluvy. Odvolateľ tiež nesúhlasil s tvrdením okresného súdu, že sporná zmluva neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Navyše uviedol, že pri revolvingovom úvere sa ročná percentuálna miera nákladov mení v závislosti od dopĺňania úveru. Následne boli nesprávne závery súdu o tom, že tu došlo k splateniu všetkých poskytnutých prostriedkov. K tomu nedošlo, nakoľko splátky sa započítavali čiastočne na istinu a čiastočne na úroky a poplatky. Na záver navrhovateľ vytkol okresnému súdu porušenie princípu právnej istoty a diskriminačný postup v konaní.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p.. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na doplnenie považoval krajský súd vyjadriť sa k argumentom vyjadreným v podanom odvolaní.

Treba zdôrazniť, že právny vzťah založený medzi účastníkmi zmluvou o úvere zo dňa 23.4.2005 bolo nutné posúdiť podľa ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.6.2006. Uvedená právna úprava definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme (§ 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Právna regulácia zákona o spotrebiteľských úveroch je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere definovanej v Obchodnom zákonníku vytvorená predovšetkým s ohľadom na špecifiká týkajúce sa ochrany spotrebiteľa.

Zmluva o úvere zo dňa 23.4.2005 bola uzavretá medzi osobou, ktorá v rámci svojej podnikateľskej činnosti v čase uzavretia zmluvy poskytovala (a aj v súčasnosti poskytuje) úvery z vlastných zdrojov, a fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý úver na iný účel ako je výkon zamestnania, povolania alebo

podnikania. Odporca mal v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch v danom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a z titulu tohto postavenia požíval zákonom poskytnutú všeobecnú ochranu. Ochrana spotrebiteľa v tejto súvislosti zaručovalo aj znenie § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Na základe uvedeného je zrejmé, že v čase uzavretia zmluvy existovala v slovenskom právnom poriadku úprava poskytujúca spotrebiteľovi širokú právnu ochranu. Preto neobstoja tvrdenia odvolateľa, ktorý požadoval striktnú aplikáciu Obchodného zákonníka s vylúčením ustanovení zabezpečujúcich právne postavenie spotrebiteľa.

Navrhovateľ v konaní odvodzoval nárok na zaplatenie žalovanej sumy od ustanovení „žiadosti“ o poskytnutie spotrebiteľského úveru, keď v zmluve zo dňa 23.4.2005 v časti C/ mal odporca požiadať navrhovateľa o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca vo výške 20.000,- Sk a vydanie úverovej karty na jeho meno. Krajský súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že odporca ako spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy formulovanej písomne na predtlačí ako „žiadost“ o poskytnutie úverového rámca a vydania úverovej karty. Tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že odporca mohol ovplyvniť obsah zmluvného záväzku tým, že by časť C/ zmluvy zo dňa 23.4.2005 preškrtol alebo by vyplnil osobitné tlačivo a v tejto časti by zmluvný vzťah nevznikol, považuje krajský súd za účelové. Navrhovateľ si zjavne zabezpečoval rozvíjanie jeho ďalšej podnikateľskej činnosti formulárovou zmluvou, keď samotný návrh na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere formuloval on sám a fakticky ho aj on sám prijal. Takýto postup vyvoláva dojem o jeho cielenej stratégii, kedy spotrebiteľovi vnútil nepožadovanú službu a podmienky úveru „skryl“ na základe neprehľadných blanketných ustanovení zmluvy. Správne okresný súd na uvedené skutkové okolnosti prihliadal, zmluvnú podmienku dojednanú v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 23.4.2005 v časti C/ určil v zmysle § 153 ods. 4 O.s.p. za neprijateľnú a nárok navrhovateľa uplatnený v rozpore s podmienkami uvedenými v § 4 ods. 1, 2, 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení do 30.6.2006 v spojení s podmienkami uvedenými v § 6 ods. 1 veta druhá zákona č. 634/92 Zb., ako nedôvodný zamietol.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil, resp. mu žiadne trovy nevznikli, preto rozhodol krajský súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.